

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Forum Competens Quæstionibus ex Universo Jure
selectis, atque ad praxin utilissimis illustratum, Seu
Tractatus Canonico-Civilis**

Friderich, Melchior

Ingolstadium, 1709

§. III. Utrùm reus ad locum Delicti remittendus sit?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61662](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61662)

illa in eum procedere, quæ nostris legibus definita. De qua citatione edictali fusè Boss. tit. de Foro comp. n. 46. & tit. de Citation. n. 20. Socin. in C. Postulasti de Foro comp. à n. 4. Gail. L. 1. obs. 56 & 57. Hæc de Jure scripto procedunt. De consuetudine contrarium observari testatur Carpz. p. 3. pract. crim. c. 110. n. 47. & in loco delicti commissi causam criminalem adversus reum etiam absentem agitari, etiamsi citatio præsentis non sit insinuata, cum Judex delicti per subsidium hujus jurisdictionis ex delicto quæsita absentem, ubi deprehenditur, vel si latitat, edicto publico in tribus diversis trium dominorum territorijs affixo, citare, & adversus non comparentem ad bannum procedere soleat.

§. III.

Utrum reus ad locum delicti remittendus sit.

SUMMARIUM.

145. De Jure Communi remittendus est reus ad locum delicti.
 146. Non item de Consuetudine: nisi pacta inter Dominos territoriales aliud exigant.
 147. Mittere Reum tenetur Judex loci delicti ad Superiorem, si non habet potestatem infligendi pœnam commensuratam delicto.
 148. De Jure scripto Judex, qui nullam in Reum jurisdictionem vel ratione domicilii vel delicti continuati habet, non potest Reum remittere ad locum delicti.
 149. Potest tamen de consuetudine. Imò vi hujus proceditur per viam Inquisitionis adversus facinorosos eo loco, ubi reperiuntur. Cui Consuetudini sarvent etiam leges.
 150. Dummodo in loco, ubi Reus reperitur, crimen sit notorium aut facile probari possit.
 151. Ut remissio fieri possit, Judex remittens indicia de crimine ab hac persona commisso habere debet.
 152. Remissio locum non habet in criminibus levioribus, & gravibus, de quibus agitur solum civiliter.

153. *Facienda est expensis Judicis eam petentis, si nec Reus nec Accusator est solvendo.*
154. *Reus captus & remissus à non habentibus potestatem in primum statum restituendus est.*
155. *Declaratur, quomodo procedendum sit, si Reus commisit plura in diversis territoriis delicta, & ab uno Judice detinetur.*
156. *Judex domicilii contra Reum procedere potest, si Judex delicti, ad quem fuit remissus, sit negligens in puniendo.*

145. Remitti delinquentem debere ad locum delicti, si Judex requirat, communis est DD. sententia, ut testatur Marian. in C. postulasti de Foro comp. n. 15. Felin. in C. ult. eod. n. 9. Covarr. c. 11. pract. n. 6. Clar. L. 5. sent. §. fin. q. 38. n. 19. Patet ex auth. qua in provincia V. insuper & is. C. ubi de crim. agi oport. Novell. 60. c. 1. & Novell. 134. c. 5. L. 3. ff. de re milit. L. 28. §. 15. ff. de pœn. L. 7. §. 4. & L. fin. ff. de accusat. C. 1. de Raptor. quibus à Carpz. in pract. crim. p. 3. q. 110. n. 49. male additur C. ult. de For. comp. & Can. 19. 2. q. 1. Ratio statuendi hanc remissionem erat, tum quòd certiores probationes in loco delicti habentur Novell. 69. c. 1. §. 1. tum quòd nihil durius est, ut *ibid.* dicit Imperator, quàm læsum circa sublationem bovis aut equi cogi non in qua aufertur provincia litigare, sed aliò currere, ubi videlicet fur domicilium habet: tum denique, quòd melius satisfacit territorio læso, aliisque ab eo lædendo magis absterrentur, si ibi plectatur reus.

146. Verùm hæc remittendi necessitas consuetudine sublata est, uti post Cyn. Bart. Bald. Panor. ac alios testantur Clarus l. c. n. 20. Farin. prax. crim. L. 1. tit. 1. q. 7. n. 28. Rumel. ad aur. Bull. 2. dissert. 1. concl. 10. Gaill. L. 1. de pac. publ. c. 16. n. 30. Matth. Stephani L. 1. de Jurisd. c. 30. n. 13. Thom. Michaël de Jurisd. concl. 91. lit. B. Carpz. l. c. n. 53. Hinc necesse non est varias, quæ circa obligationem remittendi à DD. agitantur, quaestiones hîc proponi. Remitti tamen delinquentes ferè solent ex urbanitate & remissione precaria sub antigrapho seu literis reverfalibus auff einen revers und Gegenbekandniß / quòd remissio non debeat

debeat præjudicare remittenti, & quòd Judex loci delicti in casu simili, si requiratur, idem sit facturus. Gaill. *l. c. n. 31.* Matth. Steph. *l. c. n. 17.* Besold. *V. Uefferung der Maleficanten*, Knipschildt *L. 2. de Jure Civit. Imper. c. 5. n. 46.* Idem quandoque fit ex pacto inter vicinorum territoriorum Judices inuito. Illud hinc notandum est, dum ajunt DD. de consuetudine non dari obligationem remittendi, eos solùm ferè loqui de Judicibus, qui non sunt sub eodem Principe. Unde Clarus *l. c. n. 21.* ait, remissionem etiam hodie faciendam esse, si uterque Judex, videlicet tam is, qui postulat, quàm qui postulatur remissionem, sit sub eodem Principe. Bart. tamen aliique, quos allegat Covarr. *cit. c. 11. n. 10.* asserunt, remissionem non fieri etiam in locis, quæ Imperatori subsunt, id est, inter eos, qui sub eodem sunt Principe.

147. Etsi verò, ut modò dictum est, remittendi necessitas consuetudine abrogata sit, excipiendus tamen est casus, quo Judex, qui aliàs vel de jure vel de consuetudine delinquentem puniendi jus haberet, est inferioris potestatis, ac cognoscit, delictum mereri poenam, quam ipse non possit infligere: remittere enim tunc reum debet ad Superiorem, etiam non requisitus, uti patet cum ex *L. 1. § 7. C. de Defens. civit.* tum ex eo, quia aliàs crimina manerent impunita.

148. Circa illos quoque casus, quibus non datur obligatio remittendi, adhuc controversum est, an à quovis Judice remissio fieri possit; item quomodo facienda sit. Itaque dubitatur I. An tantùm ille Judex possit remittere, cui delinquens, qui ex loco delicti abiit, est subjectus ratione domicilij, aut delicti continuati, v. g. quando fur cum re furtiva huc venit, aut raptor cum foemina rapta: an verò Judex quicumque, cui delinquens subjectus non est. Hoc posterius affirmant Panorm. *in C. ult. de Foro comp. n. 6.* Covarr. *l. c. n. 6.* Clar. *cit. q. 38. n. 22.* Perez *ad tit. C. de exhib. reis. Fachin. L. 9. contr. c. 22.* ubi tamen requirit, ut Judices sint sub eodem Principe. Illud prius tenent Butr. & Felin. *in cit. C. ult. Bossius in pract. crim. tit. de For. comp. à n. 25.* ubi testatur

testatur de communi, & consuetudine firmatam asserit Farin. *l. c. n. 28.* Decian. *tr. crim. L. 4. c. 19. n. 2.* ac alij. Hæc opinio Juri conformior videtur: nam *C. 1. de privil. in 6.* dicitur, exemptum, qui alioqui de jure remittendus esset ad Judicem, qui delinquentem remitti petit, non posse remitti à Judice ordinario, qui ratione exemptionis nullam in ipsum jurisdictionem habet. Quæ ratio est generalis, & procedit de omni eo, in quem jurisdictionem non habet Judex, qui remissionem postulat. Accedit, quòd qui vult remittere, debet detinere personam delinquentis & remittere actu ipso, vel citare & jubere, ut compareat coram Judice remissionem petente. Sed isti actus sunt jurisdictionales, qui exerceri nequeunt, nisi in subditos. Nec valet, quod dicit Perez, Judicem delicti videri alteri dare jurisdictionem ad custodiendum & remittendum reum: non enim apparet, quòd possit dare jurisdictionem pro territorio, pro quo ipsemet non habet.

149. Verùm quidquid sit de Jure scripto, consuetudo favet priori opinioni, ut testatur Clar. *l. c.* & passim à quovis Judice remittuntur. Imò hodie ex officio per modum Inquisitionis adversus facinorosos proceditur eo loco, ubi reperiuntur, teste Carpz. *l. c. n. 71.* Harprecht. *ad §. 5. Inst. de oblig. quæ ex delict. n. 85.* & Berlich. *p. 5. concl. 45. n. 46.* Umm. *cit. disp. 4. th. 2. n. 11.* post Paul. Castr. *in L. 10. §. tamdiu ff. de condict. furt. n. 13.* Cui praxi favet textus *L. 1. C. ubi de crim. Questiones* (inquiunt Impp.) *eorum criminum, quæ legibus, aut extra ordinem coercentur, ubi commissa vel inchoata sunt, vel ubi reperiuntur, qui rei esse perhibentur criminis, perfici debere satis notum est.* Sunt quidem non pauci, qui cum Accurs. & Bart. per locum, *ubi reperiuntur*, intelligunt duntaxat locum domicilij: alij cum Barbosa *in L. 19. §. proinde de Judic. rubr. de foro delicti n. 11.* legem solum intelligunt de Vagabundis; hi enim cum ubique forum sortiantur, ibi, ubi reperiuntur, puniri possunt. Verùm hoc bene refellunt Donell. *L. 17. c. 16. lit. f.* aliique, quos ibid. allegat Hillig. & Berlich. *l. c.* cum textus sit universalis, nec distinguat inter per-
so-

sonas delinquentes, neque mentionem domicilij faciat. Favet insuper text. *L. 3. ff. de offic. praesid.* ibi: *nec distinguitur, unde sint.* Quin fatetur ipse Decianus *l. c. n. 1.* cum alijs, quos allegat, si non petatur remissio, posse reum ibi, ubi reperitur & capitur, puniri. Si puniri potest, à fortiori poterit remitti. Idémque *n. 4.* cum Bart. admittit, remissionem faciendam esse etiam à Judice nullam in reum jurisdictionem habente, si tam ipse, quàm Judex delicti, qui remissionem petit, sint sub eodem Principe, cum uterque curare debeat, ut Principis sui territorium facinorosis hominibus p̄t̄getur. Illud absque controversia verum est, quod idem Decianus addit, inferiores Judices Principi, cui subjecti sunt, jus citandi habenti & remissionem petenti, hanc facere debere, esto nullam ipsi ordinariam in reum jurisdictionem habeant.

150. Ex eo porrò, quòd remissio fieri non solet, ac, ut cum multis sentit Barbosa *l. c. n. 7.* & Oliva *p. 3. For. Eccl. q. 20. n. 19.* nec fieri potest, nisi petatur, confirmatur praxis reum puniendi ibi, ubi repertus fuerit: aliàs enim crimina cum magno Republicæ & privatorum damno manerent impunita, & sceleratis ansa daretur liberè in bona ac vitam innocentum grassandi, & sic dicendum foret, quod absolute & audacter asserit Fachin. *L. 9. c. 23.* consuetudinem non remittendi esse irrationabilem & nullius momenti. Benè tamen observat Brunnem. *in cit. L. 1. n. 20.* tunc solùm in loco, ubi reperitur, puniendum esse facinorosum, si crimen sit notorium aut facile probari possit; secus remittendum esse ad locum delicti. Cæterum hanc facultatem procedendi contra reum, ubi repertus fuerit, multi cum Deciano *cit. L. 4. c. 16. n. 2.* solùm tunc concedunt, quando accusator adest; negantque ex officio & per inquisitionem procedi posse. Imò idem de Judice domicilij, non posse videlicet ab ipso per viam inquisitionis procedi contra subditum ob delictum alibi perpetratum, asserunt cum compluribus Roland. *L. 2. consil. 19. n. 20.* Menoch. *L. 1. consil. 2. n. 130.* Barbosa *ad L. heres §. proinde rubr. de foro delict. n. 27.* qui tamen *n. 118.* fatetur, quòd ex generali

Q

nerali

nerali consuetudine Judex possit procedere per inquisitionem, eò quòd consuetudo remedium inquisitionis fecerit tam generale ac ordinarium, quàm est remedium accusationis, ut Clarus ait *l. c. q. 3. n. 6.* Videantur, quæ dixi suprà *n. 107.*

151. Dubitatur II. An Judex requisitus debeat aliquam causæ cognitionem prius facere, antequam remittat. Affirmant Card. Panor. Marian. ac alij apud Decian. *l. c. n. 15.* & Covarr. *cit. c. 11. n. 8.* Negant Gomez. *c. 1. de delict. n. 87.* citans Bart. Albert. & Angel. Covarr. *l. c.* ubi priori opinioni praxin adversari ait, & Clar. *l. c. n. 19.* ubi hanc dicit communiter receptam. Distinguendum esse videtur cum Deciano: nam facienda non est cognitio, si requisito Judici constat ex fama de delicto per hunc, qui petitur, reum commissio; aut si scit, illum contumacem fuisse coram Judice remissionem petente, quia talis contumacia facit præsumptionem delicti contra reum, ut notat Bart. *in cit. L. 1.* aut denique, si Judex requirens testetur, se informationem de crimine & de reo jam habere. Si nullam hujusmodi notitiam Judex requisitus habeat, cognoscere prius de causa debet, ne fortè innocens in vinculis remissus ex hoc infamiam injustè patiat. Necessè tamen non est, ut aliquem processum & inquisitionem instituat, si absque ea habeat probabilem notitiam tum delicti à tali persona commissi, tum commissi in territorio requirentis. Et quamvis hujus assertioni non teneatur credere, nisi Superior ipse sit, ac propterea informationem de crimine & delinquente facere prius possit, ut notat Decian. *l. c.* non tamen videtur ad hoc teneri, sed niti posse fide Judicis, qui requirit, asseritque, se de crimine & criminoso informationem pro captura sufficientem habere: nisi contra asserentem fortè staret præsumptio.

152. Dubitatur III. An in omnibus criminibus locum habeat remissio. Negat communis DD. apud Panor. *l. c. n. 15.* Covarr. *l. c. n. 7.* Clar. *l. c. n. 23.* remissionem permitti in levioribus, etiamsi criminaliter agatur; nec etiam in gravioribus, si agatur solum civiliter. Ratio prioris est, quia finis remissionis ad

ad locum delicti est, ut ibi sumatur vindicta, ubi datum est scandalum & damnum, ut alij absterreantur, & læsæ Reipublicæ satisfiat: quæ ratio non ita urget in levioribus delictis. *arg. L. 3. pr. ff. de re militari.* Ratio posterioris est, quia in causis civilibus non permittitur remissio: ergò nec in illis, quæ civilibus comparantur. Cujus ratio ulterior est, quia non fit remissio nisi ad puniendum, ut patet ex juribus *n. 145.* adductis: at cum civiliter agitur, non intenditur punitio. Accedit, quòd quando de crimine civilis instituitur actio, crimen contractus nomine continetur, ac propterea forum cum contractu commune habet. *Donell. L. 17. c. 16. Umm. disp. 4. ad process. jud. th. 2. n. 8.* Videtur quidem dicendum, quòd remissio locum habeat etiam in levioribus criminibus, tum quòd leges, quæ remissionem statuunt, generaliter loquuntur; tum quòd etiam per leviora forum acquiritur. Sed obstat praxis, ut notat *Oliva p. 3. for. Eccl. q. 20. n. 49.* & leges remissionem præscribentes loquuntur de criminibus: at *criminis* verbum propriè gravius delictum denotat, ut ex *L. 17. §. 18. ff. de edil. edict.* colligit *Wesenbec. in parat. C. ubi de crim.* Quanquam ex *L. 131. ff. de V. S.* constat, *crimen* & *delictum* quandoque confundi. Locum demum non habet remissio in delictis privatis, ut volunt *Zanger. p. 2. de except. c. 1. n. 201.* & *Carpz. L. 2. Jur. Elect. resp. 26. n. 19.* ubi malè allegat *Novell. 134. c. 8.* & *L. 1. pr. ff. de re milit.* malè item *Clarum* & *Farin.* cum isti loquantur de criminibus levioribus: potest autem etiam delictum privatum, v. g. rapina aut furtum, esse grave.

152. Dubit. IV. Cujus expensis facienda sit remissio. Faciendam esse judicat *Joan. Faber in L. un. C. de off. procons.* expensis ipsius remittentis, sicut etiam suo periculo debet remittere juxta *Novell. 134. c. 5.* Communis tamen opinio apud *Farin. cit. q. 7. n. 39.* tenet, periculum quidem pertinere ad transmittentem, si aliquam culpam committit non adhibendo debitam custodiam; expensas verò faciendas esse à petente. Quod tamen aliqui benè limitant, dicendo, tum demum expensis pe-

Q

tentis

tentis esse faciendam, quando nec delinquens nec accusator est solvendo: ex istis enim ille primo loco tenetur, hic secundo & in defectum prioris, nisi reus sit innocens.

154. Dubit. V. An si delinquens ex territorio, ubi deliquit, fugit ad aliud, & ibi captus est non à Judice competente, sed à privatis, & remissus vel reductus est ad locum delicti, ibi judicari ac puniri possit. Negandum est cum Bald. Salic. Cappoll. ac aliorum communi, quam referunt Clar. l. c. q. 96. n. 6. Farin. cit. q. 7. n. 40. Gomez. tom. 3. var. tit. de capt. reor. n. 5. ubi id fuse probat. Debet igitur talis reus relaxari & poni in pristinum statum ac libertatem, arg. L. fin. ff. de jurisd. L. qui fugitivus §. item Celsus. ff. de Ædil. edict. L. à divo Pio §. sententiam. ff. de re jud. quia illi, qui comprehenderunt, non habuerunt jus auferendi libertatem: ergo tanquam injuste spoliatus ante omnia est restituendus. Accedit, quòd juxta cit. Novell. 143. c. 5. ad jus remissionis requiritur, ut reus petatur à Judice, & ab hoc remittatur: ergo non potest peti à privatis, nec à privatis remitti. Idem dicendum est, quando ministri Justitiæ, qui in loco delicti vel domicilij reum capere quidem jure possent, in eo tamen non capiunt, sed in alieno territorio: censentur enim tunc esse privati, & relaxari reus debet: exceptis casibus, quos retulimus supra n. 54.

155. Dubit. VI. Quid agendum sit, si quis commisit plura delicta in diversis territorijs, & ab uno Judice detinetur propter unum delictum, ac ab altero petitur propter aliud delictum. Ubi viget consuetudo puniendi reos, ubi fuerint reperti, etiam propter delicta alibi patrata, de qua supra n. 149. res ista difficultatem non habet; non enim concedetur remissio, sed punietur reus eodem loco propter utrumque delictum. Seclusâ verò istâ consuetudine distinguendum est inter varios casus. Nam si pœnæ utrique delicto correspondentes sunt compatibles, ita videlicet, ut unâ jam inflictâ infligi adhuc possit altera, & una pœna est mitior alterâ, prius ille judicabit & puniet, in cujus territorio

itorio minus delictum commissum est, & idcirco ad eum facienda est remissio, ac postea reus ad alterum Judicem pro majore delicto puniendus mitti debet, cum à mitiore poena incipiendum sit. Si utrumque delictum & poena aequalia sunt, ille prius cognoscit & punit, apud quem detinetur reus. Si denique poenae sunt incompatibiles, v. g. si utraque est capitalis, pariter procedit ille Judex, à quo reus detinetur. Ita communis apud Haunoldum tom. 8. de Just. tr. 1. n. 92. Quin in tali casu infligi debebit poena utrique delicto correspondens, si is, qui punit, vindicare potest delicta alibi commissa, uti potest Judex domicilij, & de consuetudine etiam alij, in quorum territorio deprehenduntur rei. Ratio est, quia delicta non debent manere impunita; quod fieret, si poena inflingeretur uni solum delicto respondens.

156. Dubit. VII. An Judex domicilij contra reum possit procedere, si alter, ad quem fuit remissus, sit morosus & negligens in puniendo. Affirmant post Bart. & Alex. Decian. l. c. n. 27. Farin. l. c. n. 23. eò quòd delicta non debeant manere impunita. Hinc negant, posse à Judice delicti opponi remissionem & litis pendentiam. Ob paritatem rationis idem dicendum videtur de Judice delicti respectu Judicis domicilij. Addit Alex. in L. de die. §. fin. ff. qui satisd. cog. n. 8. posse ab eo, qui remittit, Judici remissionem petenti praefigi terminum, intra quem expediatur causa; secus se processurum contra delinquentem.

§. IV.

Quis sit Judex competens, si delictum in uno loco inchoatum, in altero consummatum fuit.

SUMMARIUM.

157. Multiplex status quaestionis proponitur.
 158. Utriusque territorij Judex est competens, si delictum in uno inchoatum, in altero consummatum fuit respectu tam agentis, quàm patientis.
 159. Aut etiam solum agentis aut patientis.